

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Eu, cea
de pe locul doi

JOCUL MĂȘTILOR

VOLU **2** MUL

CEZARA ZAMFIR

Libris
EDITORIAL

BRA[®]OV, 2019

CUPRINS

MULȚUMIRI	7
ÎN SPATELE CORTINEI.....	9
PROLOG	33
CAPITOLUL 1	35
CAPITOLUL 2	53
CAPITOLUL 3	65
CAPITOLUL 4	73
CAPITOLUL 5	83
CAPITOLUL 6	97
CAPITOLUL 7	111
CAPITOLUL 8	123
CAPITOLUL 9	141
CAPITOLUL 10	167
CAPITOLUL 11	187
CAPITOLUL 12.....	193
CAPITOLUL 13	201
CAPITOLUL 14	209
CAPITOLUL 15	235
CAPITOLUL 16	257
CAPITOLUL 17	265
CAPITOLUL 18	273
CAPITOLUL 19	283
EPILOG	305

PROLOG

*V*iața mea este o înșiruire de cuvinte și fapte lipsite de sens pentru majoritatea celor din jurul meu. Simt cu fiecare respirație că, orice aș face, niciodată nu va fi îndeajuns de bine, niciodată nu voi fi mulțumită de mine însămi și nici de nimeni altcineva. Cred că momentul culminant din viața mea a început și s-a consumat când am avut naiivitatea să cred că iubirea chiar salvează pe oricine. Iubirea... iubirea, pentru mine, este o utopie. Cred că iubim de frica singurătății și mai ales pentru că ne este mai ușor în doi. De fapt, iubirea se naște dintr-o formă de egoism ce ne-a ajutat sute de ani la rând să supraviețuim și să transmitem mai departe idei, mentalități, ADN-uri. Dacă asta este iubirea, eu nu o vreau! Pe mine m-a rănit, m-a târât prin noroi și m-a secat de demnitate. Nu am reușit să strâng nici o amintire sufletească în inima mea în afară de clipele erotice, care mi-au hrănit doar trupul precar. Mi-a fost frică să fiu singură, am sperat ca o naivă și am căzut în capcana unui joc murdar. Bătălii de orgolii, sticle

de alcool goale și cuvinte urâte! Atât am reținut, și cu toate acestea, m-am întors de fiecare dată acolo unde cândva spuneam că este „acasă”. Locul doi este și a fost dintotdeauna locul meu. Fără să știu, am acceptat asta din prima clipă în care l-am văzut, iar tot ce a urmat a fost o înșiruire de evenimente menite să îmi contureze destrămarea sufletului în mii de bucățele. El a vrut să fie sigur că după această relație nu voi mai iubi niciodată, că voi fi prea distrusă pentru a mai spera la ceva mai bun, ceva ce nu avusesem niciodată.

Victor a rămas ca o pată neagră pe sufletul meu, asemeni unui cancer care nu te omoară, dar de care nu poți scăpa orice ai face. Amintirea lui mă bântuie de luni întregi. Am ajuns să mă împac cu asta. Cred că înseamnă că nu mi-am învățat încă lecția.

CAPITOLUL 1

Cred că cea mai mare greșeală a mea a fost să mă mint, să mă amăgesc și să cred la nesfârșit cuvintele lui, deși știam că nu sunt altceva decât niște vorbe aruncate-n vânt care satisfăceau stările de moment. Cu toate că îmi dădusem seama de schema lui cu verigheta la numai câteva zile după ce-l cunoscusem și-mi spusese că este în plin divorț, inima mea deja nu mai conștientiza capcana în care intrasem. Îl credeam superior, îl voiam pe el pentru că era fructul interzis iar de această dată eu nu mai voiam să urmez regulile. Voiam să fiu rebelă, deși suferința pe care o simțisem de atâtea ori în atât de multe contexte îmi lăsase răni adânci în suflet. Nimic nu mai conta, totul se rezuma la niște nenorociți de fluturi în stomac, la niște nopți fierbinți și priviri excitante aruncate după perdele trase. Mă atrăgea pentru că era tot ce respinsesem atâtea ani și pe baza căruia îmi creasem un cod moral. El era de fapt o

parte din mine, una adormită, pe care nu avusesem niciodată curajul să o trezesc până atunci.

Nu am simțit nici măcar o clipă nevoia să mă explic pentru tot răul provocat atât mie, cât și celorlalți. De ce? Pentru că nu credeam că fac ceva greșit, credeam că iubirea nu trebuie nici explicată, nici scuzață. Credeam că atunci când iubești, oamenii se dau la o parte, te înțeleg, și tu ești într-un final liber, dar cât mă înșelasem! Iubirea, despre care se spune că eliberează, nu este decât o fantezie inventată cu mii de ani în urmă pentru a dicta oamenilor un anume fel de a-și trăi viața. Andrei avea dreptate, iubirea este sentimentul care doare cel mai mult, este poate drogul suprem: te îmbeți câteva luni cu serotonină și dopamină în exces, apoi decazi încetul cu încetul într-o rutină plăcută, care te face să simți că aparții unui loc, unui om. Trecerea timpului te face să-ți dai seama că ești prizonier și să te întrebi unde ai fi ajuns și ce ai fi făcut dacă nu ai fi întâlnit persoana care ți-a pus capac.

Ludic și suicidal. Drogul fatal: iubirea.

Naivitatea și speranța sunt poate de departe cele mai rele torturi la care se poate supune sufletul uman. Când sperii, ești înghețat în timp, nu poți depăși momentul, nu mai poți evolua, tot ce faci este să te supui unei torturi psihice continue și în același timp, unei dureri fizice de nedescris. Cicatricile minții lasă urme grave și asupra corpului, făcându-l să-și

debusoleze metabolismul, devii un zombi care nu mai folosește cu nimic societății. De aici ce nasc și cele mai frecvente gânduri de sinucidere.

Speranța, acest dulce nectar, ultimul „sentiment” din cutia Pandorei este, printre altele, o formă de otrăvă ce nenorocește pe ambele planuri, atât mintal, cât și fizic, nu este detectabilă și din păcate nu poate fi combătută, căci se află în natura omenirii, ascunsă bine sub denumirea de *instincte de supraviețuire*.

Mă aplec cu nesiguranță asupra jurnalului și încep să scriu cu teamă:

Sufletul meu este încărcat de tot felul de amintiri, dar cu toate acestea, este mai avid ca niciodată să creeze altele cât mai repede. Se grăbește și mă zăpăcește, dar nu vreau să mă opresc. Simt că drumul meu este abia la început, mai am foarte multe de făcut și încă nu am găsit contextul necesar.

Mă ridic din pat și-mi fac o cafea. Savurez aroma și privesc interesată la aburii care dansează veseli în fața mea. Mă bucur de cele mai mici chestii, știind că astfel de amintiri îmi țin de cald când depresia mă apasă din ce în ce mai tare.

Mă gândesc tot mai des la moarte, mi-o imaginez ca pe un cavaler îmbrăcat în armură neagră călare pe un cal negru cu ochii de sânge. Vine aproape de mine și mă sperie. Vreau să țip, dar calul îngenunchează în fața mea, iar el coboară maiestuos. Are părul lung de culoarea

abanosului iar pielea îi este albicioasă ca de porțelan. Îl privesc înspăimântată și fascinată. Se apropie de mine și-mi atinge obrazul cu două degete în timp ce-mi zâmbește subtil. Îl privesc în ochi, dar nu reușesc să disting nimic, sunt negri ca întunericul veșnic și nu izbutesc decât să mă văd pe mine, în cele mai groaznice ipostaze. Sufletul mi se înfioară. El se apropie mai tare, încercând să-mi miroase părul... recunoaște mirosul de frică și-i place la nebunie. Înghit în sec în timp ce el îmi oferă mâna lui. O accept și mă conduce pe o potecă întunecată, unde parcă timpul s-a oprit. Nici aerul nu adie, nici lumina nu intră printre copaci. Nu reușesc să mai văd nimic, dar nu mai simt frică. Mă simt împăcată și în siguranță. Dau drumul tuturor limitelor impuse, tuturor amintirilor, și zâmbesc. Simt că trăiesc mai mult ca niciodată în timp ce ne pierdem în ceața densă.

Deschid ochii. Îmi recunosc dormitorul, dar nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. Visul a fost unul intens și poate prea realist. A fost oare un vis, sau sufletul meu însetat de ideea morții chiar a chemat-o în viața mea pentru a-mi satisface curiozitatea morbidă? Uneori, când simt că sunt pe marginea prăpastiei, ideea morții este singurul gând care mă poate alina și îmi poate ține de cald. Știu că, orice aș face, voi sfârși cumva într-o eternitate a somnului de veci. Tot acest gând este cel care îmi dă putere să vreau să continui, să fiu curioasă cu privire la ce pot face, la ce-mi rezervă viitorul, la cum pot deține în continuare puterea de a căuta fericirea și iubirea sinceră pe care am visat-o de mic copil.

Las pixul jos gâfâind ușor, dar nu mai am timp să zic nimic, pentru că o aud pe Ioana:

— Amalia, haide, că întârziem!

— Acum!

Mi-am luat jacheta și am ieșit. Ioana era deja nervoasă că programarea fusese dată peste cap din cauza mea, dar eu nu voiam să mă gândesc la asta. Mă gândeam la ce visasem cu o seară înainte. Îl visasem pe el, mă aștepta într-o gară pustie. Îmi zâmbea și îmi întindea brațele pentru a mă primi la pieptul lui, dar cu cât încercam mai tare să mă apropiu, cu atât parcă mă depărtam. Nu înțelegeam de ce nici măcar în vis nu pot fi aproape de el. Parcă până și subconștientul meu știa mai bine realitatea decât mine. Știam că visam cu ochii deschiși și că sunt o naivă pentru că în fiecare seară înainte de culcare stau să rememorez tot ce am trăit alături de Victor. Cu toate acestea, sufletul meu se vindeca puțin câte puțin cu fiecare zi ce trecea, lăsând în urmă cei câțiva ani de zvârcoliri în van.

De fiecare dată când mergeam cu metrourl, căutam printre călători priviri cunoscute, blânde. Niciodată nu am găsit ce căutam și continuam să fac asta, deși Ioana râdea de mine mereu zicându-mi că uneori prea exagerez cu firea mea copilăroasă. Nu asta era, îmi era dor să spun cuiva că sunt acasă în brațele sale, însă nu aveam cui, și asta durea destul de tare în zilele când depresia mă acapara cu forța.

— Haide, Amalia!

Ioana m-a tras din metrou încruntându-se la mine. Am ieșit rapid și am șuierat:

— Ești sigură că am întârziat?

— Daaa! Deja de 10 minute!

— Ok...

Ioana îmi fusese apropiată din perioada facultății. Pierdusem legătura cu ea când plecase la Londra, dar destinul decisese pentru noi să ne reîntâlnim, căci era atunci exact ce aveam nevoie. Era persoana care nu ar fi renunțat la mine pentru nimic în lume, era cea mai cerebrală persoană pe care o întâlnisem și, de asemenea, era cea care niciodată nu m-ar fi mințit, căci știa și ea că nu avea nimic de câștigat. Nu știu dacă eram prietene sau dacă am fost vreodată, însă ne simțeam bine una lângă cealaltă, și asta conta cel mai mult. Mă primise cu brațele deschise în micuțul apartament închiriat și îmi făcuse rost de o slujbă, însă nu reușisem să mă țin de ea, căci nu mă vindecasem complet și nu puteam funcționa normal. Atunci ea făcu un pact cu mine: să merg la terapie cât este necesar, urmând să îi dau înapoi banii pe care îi va cheltui cu mine. Fusesem de acord, era un târg corect.

În timp ce mergeam, am închis ochii pentru o secundă și mi-am amintit când îi spusese sufletului meu despre ce am de gând să fac. Eram la Iași, în spital, și mă simțeam neputincioasă cu totul. Victor

era din nou lângă mine, dar deși știam că iubirea mea pentru el nu avea să aibă un final concret vreodată, simțeam că mă săturasem de această telenovelă. Am luat un pix și o foaie de hârtie de lângă pat și am început să scriu:

„Cred că e timpul să o iau de la capăt. Iubirea mea pentru Victor s-a transformat într-o obsesie ce dăunează tuturor celor pe care îi cunosc. Nu știu dacă voi mai iubi vreodată, însă cred că merită să încerc. El nu-mi va putea oferi niciodată nimic din ce îmi doresc. Poate nu a fost să fie al meu în această viață, poate va fi în următoarea...”

Am lăsat foaia pe marginea patului, m-am ridicat și am dispărut din viețile tuturor celor care mă cunoșteau în Iași. Atunci am făcut ceva ce avea să mă schimbe pentru totdeauna: am abandonat lupta pentru el. Am ales să mă plasez pe primul loc, crezând că încă mai am o șansă. Viitorul avea să îmi arate că timpul înseamnă totul, deși el nu există cu adevărat. Uneori, acest concept după care ne ghidăm și ne trăim viețile face toată diferența. Generic vorbind, timpul este o parte din noi, de aceea anumite alegeri sunt importante doar pentru anumite perioade de timp. În cazul meu, timpul nu mă așteptase, nu se oprise, căci eu nu eram cu nimic mai specială decât orice altă persoană.

Am ajuns în fața unei clădiri din sticlă. Am privit câteva secunde cum în fața mea se înălța un zgârie-nori, ceva mult prea impresionant chiar și pentru mine. Ioana mă privea confuză:

— Fată, te miști azi? Pierdem programarea!

— Daa, haide odată!

Am intrat și m-am simțit brusc străină de tot acel decor sofisticat. Femei stilate, cu fețe rigide precum cocurile lor etalate atât de grijuliu.

— Ești sigură că aici trebuia să venim?

Ioana nu mă băgă în seamă. Se repezi la un birou unde o operatoare tasta grăbit.

— Excuse me, can you please tell me how to get to mister Sebastian Hauntington's office?

— Yes, of course, zise ea pe un ton ușor pițigăiat, take the elevator until the third floor. His office is the second one on the right.

— Thanks!

Ioana îi flutură un zâmbet grăbit, mă apucă de mână și mă trase după ea spre lift.

— Crezi că trebuie neapărat să fac asta?

— Amalia, viața ta de-acum încolo depinde de asta. Te rog să ai încredere în mine, acest lucru e necesar!

Am oftat și am intrat în lift. Fusesem de acord cu terapia, însă începeam să mă îndoiesc de decizia mea. Cele câteva secunde până la etajul trei au trecut înainte să îmi fac curaj. Cu toate acestea, Ioana a